

[Christmas Møller.]

bestride, at der er ingen, der over for udansk Agitation, over for Jødeforfølgelser og sligt har taget stærkere til Orde, end jeg har gjort det talende som mit Partis Formand.

Jeg vil dernæst gerne sige, at Valget den 22. Oktober — det fremgaar jo i øvrigt ogsaa af det kgl. aabne Brev — blev udskrevet saa at sige paa Valutaloven. Det var Valgets politiske Spørgsmaal, og vi for vort Vedkommende vil, naar Valutaloven kommer til første Behandling og til videre Behandling i den høje Rigsdag, angive vor Stilling dertil.

Vi for vort Vedkommende siger altsaa, at Valgspørgsmaalet var dette, og vi gaar videre og siger, at et Parti jo ikke skifter Anskuelse, fordi Landets Vælgere angiver en bestemt Stilling, men et Parti kan hævde det Synspunkt, at der maa tages betydningsfulde Hensyn til de Spørgsmaal, som lige har været hos Vælgerne —, men jeg gentager, hvad jo mange Gange er sagt, at den højtærede Statsminister aldrig har vist Vej i denne Henseende, da man inden Landstingsvalget 1928 spurgte om hans Anskuelse. Vi maa derfor paa de enkelte Omraader høre Regeringens Forslag, og derefter skal vi angive vor Stilling; bliver Forslagene fremsat i Folketinget, angives den her, i Landstinget angives den af vor Ordfører dér.

Men vi siger ogsaa til Regeringen: Den hovne og storagtige Tone, som Socialdemokratiets Ordfører bruger, og som man i det hele taget har Indtryk af nu skal være Skik her i Tinget, den skulde Regeringen og dens Partier passe paa med; for vel har den vundet et Valg, men den kan slet ikke være i Tvivl om, at vi staar over for meget store Vanskeligheder, vi staar over for Opgaver, som kan kræve nok af os alle.

Der er ogsaa her i Dag gjort Bemærkninger om den Stilling, mit Parti indtog til Sanktionsloven, og man har kritiseret, at vi ikke vilde tiltræde den meget store Bemyndigelse, Regeringen krævede. Vi afviser dette, og jeg siger til Regeringen og til dens Udenrigsminister, at det ogsaa vilde være rimeligt, om han ind imellem gav Besked om sine Synspunkter. Thi naar Regeringen og dens Presse har angrebet os paa det udenrigspolitiske Omraade, saaledes som den har gjort det, bør den ikke glemme, at Uden-

rigsministeren i Genève den 17. April indtog en Stilling, som man ikke kan sige var i den nøjeste Overensstemmelse med, hvad der var rimeligt i Henhold til Folkeforbundspagten. Jeg angriber ikke Udenrigsministerens Stilling, jeg har tværtimod forsvaret den; men en Udenrigsminister, som selv har været nødt til at handle saadan, kan ikke med nogen som helst Ret kræve en Bemyndigelse, saaledes som han har gjort det.

Vi siger til Regeringen, at Valget den 22. Oktober havde et særlig mørkt Billede for Danmark i de sønderjyske Landsdele. Jeg afviser som den Infami, det er; at man fra anden Side, fra socialdemokratisk Side og fra „Heimdal“s Side, har villet skyde de Konservative Ansvar herfor i Skoene. Jeg afviser, at det er med Rette, at det ærede Medlem Hr. A. Svensson eller det Blad, ved hvilket han er sønderjysk Redaktør, er Genstand for de Angreb, der rejses mod dem; Sandheden er efter min Opfattelse den stik modsatte, nemlig at den konservative Politik i Nordslesvig just har gjort, hvad den kunde for at trænge Tyskheden tilbage. Men Tyskernes Fremgang med smaa 3000 Stemmer er efter vor Opfattelse særdeles alvorlig. Det kræver fra hele det danske Folks Side en Gerning baade Nord og Syd for Grænsen, og i de Tider, hvori vi lever, med Statens Indflydelse paa saa mange Omraader, maa det ogsaa paa visse Omraader i vort Land være Staten, der har den samlende Opgave, som det er det i andre Lande.

Jeg ønsker ogsaa, at Regeringen skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, at de ændrede Forhold i Tyskland har skabt helt ændrede Forhold for Mindretallene i Tyskland og dermed ogsaa for det danske Mindretal Syd for Grænsen og gjort dets kulturelle og nationale Arbejde, som begribeligvis maa udføres paa statslig Grund, vanskeligere at udføre end tidligere.

Jeg ønsker at spørge den højtærede Forsvarsminister, om det er hans Mening — i Modsætning til, hvad der aabenbart var den afgaaede Forsvarsministers — at lade Søværnsudvalget arbejde. I snart op imod 9 Maaneder har dette Udvalg ikke holdt Møde, og det maa derfor være den højtærede Ministers Opgave at svare paa, om han ønsker, at dette Udvalg skal arbejde, eller om han maaske betragter det som faktisk ophørt. Vi for vort Vedkom-